

Arrest

nr. 267 570 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U vroeg zich altijd al af waarom u gecreëerd werd en met welke bedoeling u hier op aarde was. U was zestien jaar oud toen op school een film getoond werd over het vagevuur. Dit boezemde u angst in en u besloot sindsdien alles te doen wat van een moslim verwacht werd. De volgende drie jaar probeerde u dichter bij God te komen en een band met hem te creëren. Hoe meer u dit deed, hoe verder u zich evenwel verwijderd voelde van God en hoe meer tegenstrijdigheden u vond in de islam, waardoor u zich weer van de islam afkeerde. U studeerde verpleegkunde aan de Vrije Universiteit van Teheran. Na uw studies begon u te werken in het ziekenhuis van het oliebedrijf van de staat, op de afdeling chirurgie.

Op uw werk leerde u Maria K. (...) kennen. Zij was een protestant van Armeense afkomst en werd als patiënt binnengebracht. Tijdens de eerste week van de elfde maand van 1396 (= eind januari 2018 in de Gregoriaanse kalender) zag u dat ze aan het bidden was. U was verbaasd aangezien zij geen standaardgebed deed of iets uit een boek las. U wou haar toen al spreken, maar kon dat niet omdat u uw ronde moest doen. Twee weken later zag u Maria opnieuw en vroeg u of ze voor u wou bidden, waarna jullie samen baden. Tijdens dat gebed voelde u dat u in contact stond met God en voelde u rust. U schreef dat aanvankelijk toe aan de emoties van Maria die op u afstraalden. In de daaropvolgende week bad u nog twee keer samen met Maria. Nadat u ditzelfde gevoel had bij de tweede en derde keer bidden, besloot u Maria hierop aan te spreken. U wou meer weten en Maria gaf enkele tips over wat u moest downloaden en welke films u moest bekijken. Een week later zag u Maria opnieuw en besloot ze u een pocketbijbel te geven. Nadat Maria in het midden van de twaalfde maand van 1396 (= begin maart 2018) uit het ziekenhuis werd ontslagen, ging u vier keer langs bij haar thuis. De vierde keer, op 12/01/1397 (= komt overeen met 1 april 2018 in de Gregoriaanse kalender), de dag waarop Pasen viel, besloot u om voortaan als christen door het leven te gaan. Maria besloot op dat moment om u haar eigen bijbel te geven.

Van zodra u zich bekeerd had, sprak u hierover ook met uw broer en uw ouders. Zij namen dit niet serieus en dachten dat dit een fase was. U besloot ook om een maand na uw bekering uw ervaringen te delen met de collega's met wie u het best overeen kwam en het vaakst samenwerkte, Mana, Mehrouz en Zahar. Mana en Mehrouz gingen tegen u in, Zahar hield zich op de achtergrond. Aan het eind van de vijfde maand van 1397 (= augustus 2018) begon zij interesse te tonen in het christendom. De maand nadien vroeg zij of u haar een bijbel kon geven. U vertelde haar hoe ze dit kon downloaden. Zahar zei dat dit te riskant was omdat ze uit een zeer religieuze familie kwam en zij dat te weten konden komen. U nam de daaropvolgende dienst de pocketbijbel mee die u eerder van Maria ontvangen had. Zahar bewaarde die bijbel in haar locker op het werk en las die tijdens de pauzes op het werk. Een maand later kwam Zahar niet meer werken. Ze vertelde u dat dit was om zich te focussen op het eindwerk van haar specialisatie. Mehrouz en Mana werden in de achtste maand van 1397 (= oktober/november 2018) naar de ochtendploeg verplaatst. Niemand wou u zeggen waarom jullie uit elkaar gehaald werden. Op 28/08/1397 (= 19 november 2018) kwamen de autoriteiten langs in het ziekenhuis en namen Mana en Mehrouz mee. U was op dat moment inkopen aan het doen voor uw moeders verjaardag en kreeg een telefoontje van het ziekenhuis. U dacht dat u opgeroepen werd om een extra shift te gaan draaien, maar had daar geen zin in en nam niet op. Enkele uren later belde uw moeder naar een vriendin die bij u was en ze vertelde u dat u onmiddellijk naar het huis van uw tante moest gaan. Toen u daar aankwam vertelde uw vader dat de autoriteiten bij u thuis binnengevallen waren en dat ze uw laptop, bijbel en de computercase van uw broer meegenomen hadden. Diezelfde dag nog bracht uw vader u naar Zanjan, waar u enkele dagen bij een kennis van hem verbleef. Drie dagen later vielen de autoriteiten nogmaals bij u thuis binnen. Terwijl u in Zanjan was, zocht uw vader een smokkelaar voor u. U ging naar Urmia, waar u hoorde dat u de grens over zou steken en kroop achter in een vrachtwagen. Negen dagen nadat de autoriteiten bij u langs waren gekomen stak u de grens met Turkije over. Zes dagen na uw aankomst in Turkije reisde u verder naar België, waar u aankwam op 9 december 2018. Op 7 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek vertelden uw ouders dat ze het gevoel hadden dat ze door onbekende personen in de gaten gehouden werden.

Eenmaal aangekomen in België begon u in februari 2019 naar 'De Zaaier' te gaan, een kerk in Hasselt. U volgde verschillende Bijbelstudies. U werd op 19 mei 2019 gedoopt in 'De Zaaier' na een gesprek met een van de verantwoordelijken van de kerk. Gedurende de lockdown omwille van corona volgde u online diensten en vieringen. Tussen de eerste en tweede lockdown ging u van 6 september 2020 tot 18 oktober 2020 naar de kerk van Boechout. Na uw eerste persoonlijk onderhoud op 18 december 2020 kwam u in contact met een pastoor uit Engeland die de video van uw getuigenis gezien had. Hierna sprak u psalmen in waarna zij dat op video zette. U werd ook gevraagd om de hoofdrol te spelen in een christelijke video, maar omwille van corona kon dit vooralsnog niet doorgaan.

Bij een terugkeer naar Iran vreest uw voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); en uw kart-e-melli (identiteitskaart). Daarnaast legde u kopies of afprints neer van de volgende documenten: uw paspoort, uitgegeven op 14 december 2017; een foto van uw paspoort met geolocatie in Teheran genomen op 25 oktober 2020; de eerste pagina van uw moeders shenasnameh; een attest van 'De Zaaier' opgesteld op 14 maart 2020 door Geert M. (...) waarin staat dat u reeds meer dan een jaar de kerk met grote regelmaat frequenteert, dat u met Geert gesproken heeft over uw overtuiging, dat u zich laten dopen heeft op 19 mei 2019 en dat u als gezondheidswerker een meerwaarde zou kunnen betekenen voor dit land; een tweede (origineel) attest van 'De Zaaier' opgesteld op 12 december 2020 door Geert M. (...) waarin staat dat sinds het verbod op erediensten de Kerk audio- en videobestanden doorstuurde naar de leden en later op Zoom overgeschakeld is om vieringen te houden en dat u deze wekelijks mee volgt,

dat u bijna elke week aanwezig bent op de wekelijkse gebedsmomenten, dat u ook bijna elke week een videogesprek hebt met een ander lid van de kerk, en dat u af en toe berichten stuurt naar Geert; een derde attest van 'De Zaaier' opgesteld op 24 april 2021 door Geert M. (...) waarin staat dat de kerk op Zoom overgeschakeld is om vieringen te houden en dat u deze wekelijks mee volgt en dat u een tijd geleden uw getuigenis afgelegd heeft in een speciale dienst in de kerk; een attest van de Kerk in Boechout opgesteld door dominee Marieke d.H. (...) waarin staat dat u de erediensten in de kerk bezocht van 6 september tot 18 oktober 2020; een attest van de Kerk in Hasselt opgesteld op 19 april 2021 door Henk en Corrie M. (...) waarin staat dat u elke week de Zoomdiensten van de Kerk volgt en dat het fijn was uw getuigenis te horen evenals de belijdenissen op WhatsApp en Facebook; een attest opgesteld door Peyman S. (...) op 22 oktober 2020 waarin staat dat u sinds 19 september 2020 tweemaal Bijbelstudies gevolgd heeft bij hem; uw doopattest; een handgeschreven bericht waarin u gefeliciteerd wordt met uw doop; een facebookpost in verband met uw doop; WhatsApp gesprekken van uw kerkgroep in de periode rond Pasen en Pinksteren 2020; twee WhatsApp gesprekken van Bijbelstudie; screenshots van uw facebookprofiel, verschillende van uw posts en commentaar op enkele van de geplaatste posts; een foto van een bijbel met daarbij de tekst "Is de bijbel werkelijk in de originele vorm of is daarmee geknoeid?"; een groepsfoto in 'De Zaaier'; foto's van de Zoomdiensten waaraan u deelgenomen heeft; enkele Instagram posts van Hayat javedan, de organisatie waarmee u samenwerkte en waarvoor u tekst inlas op video's; drie video's waarbij u een christelijke tekst insprak; een video van uw getuigenis waarbij u in het Farsi zegt hoe u met het christendom kennis gemaakt heeft; foto's waarop uzelf te zien bent als verpleegster in het ziekenhuis in Teheran; een beëdigde vertaling van uw diploma verpleegkunde; een vertaling van een certificaat waarin staat dat u uw dienstplicht voor medisch personeel vervuld hebt van 7 mei 2016 tot 7 februari 2018 in het spoedgevallencentrum van Teheran; een vertaling van een RSZ fiche d.d. 4 november 2018 waaruit blijkt waar en wanneer u gewerkt heeft; een vertaling van een bevestiging d.d. 20 oktober 2018 dat u sinds 23 augustus 2015 op de afdeling vrouwenchirurgie werkte; een fiche met de verzekeringsgegevens van wanneer u te werk gesteld was; opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud van 6 mei 2021 waarbij u de tijdspanne tussen de beëindiging van uw werk en problemen wil rechtzetten en waarbij u aangeeft dat de brief van het ziekenhuis van een maand geleden was en niet van twee weken geleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u tegenstrijdig over enkele kernelementen in uw bekering tot het christendom, met name de interesse die u toonde voor het christendom via een Armeens christelijke patiënte, Maria. U verklaarde aanvankelijk dat, wanneer u Maria op een keer zag bidden, u zelf stilletjes meebad, nadien naar haar toe ging en afsprak met Maria om samen te bidden na uw ronde (CGVS I, p. 16). Tijdens uw daaropvolgend onderhoud verklaarde u dat u tijdens dat gebed van Maria niet met haar kon spreken omdat u uw ronde moest afmaken en dat jullie geen afspraak hadden gemaakt om samen te bidden. Gevraagd of u toen met haar wou bidden, verklaarde u niet te weten hoe u zich op dat moment voelde (CGVS II, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u Maria al eerder standaardgebeden had zien doen en dat u die keren niet wachtte. Pas toen ze een speciaal gebed deed, beluisterde u dat volledig en benaderde u haar (CGVS II, p. 23-24). Deze rechtvaardiging kan echter niet verklaren waarom u de eerste maal Maria wel benaderd zou hebben om samen te bidden en dat dit bij een tweede onderhoud niet langer het geval was. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat Maria u twee weken na voornoemd gebed aansprak met de vraag of u nog steeds samen wou bidden, waarna jullie voor de eerste keer samen baden (CGVS I, 16 en 21). Tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u degene was die naar Maria ging met de vraag of jullie samen konden bidden zonder hier eerder over gesproken te hebben (CGVS II, p. 10-11). U rechtvaardigde dit verschil in uw verklaringen door te stellen dat u ook in uw eerste onderhoud zei dat u naar haar ging met de vraag te bidden, maar dat u eerst nog uw ronde moet doen en dat op het einde van uw ronde Maria aan u zei op samen te bidden (CGVS II, p. 24). Dat u nu met een nieuwe versie komt van hoe u voor het eerst samen begon te bidden met Maria kan geenszins overtuigen. Daarnaast

verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud ook dat Maria zich tot het protestantisme bekeerde toen zij 35 of 36 jaar oud was (CGVS I, p. 20). Het daaropvolgende onderhoud verklaarde u dat zij zich bekeerde toen ze 38 of 39 jaar was en dat ze u dit zelf verteld had (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u dacht tijdens uw eerste onderhoud ook 38 of 39 gezegd te hebben (CGVS II, p. 23). Dit argument kan echter niet weerhouden worden, u verklaarde immers dat er geen fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud waren (CGVS II, p. 2).

Vervolgens verklaarde u driemaal samen met Maria gebeden te hebben in het ziekenhuis, er meerdere malen over het christendom gesproken te hebben, tips uitgewisseld te hebben over wat u moest downloaden en bekijken om u te verdiepen in het christendom en u ontving zelf een pocketbijbel op het werk (CGVS I, p. 16 en 21; CGVS II, p. 10-12). U sprak maandenlang met uw collega's over het christendom in het ziekenhuis tijdens jullie pauzes zonder dat een van hen aanvankelijk interesse toonde. U verklaarde zelfs expliciet aan Mana als christen door het leven te gaan waarbij Zahar en Mehrouz dit konden horen en u gaf uw pocketbijbel aan Zahar opdat die de bijbel in de lockers op het werk kon bewaren en daar de bijbel kon lezen. Zahar zou u ook twee weken lang obsessief gevraagd hebben om aan een huiskerk deel te nemen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 17-19). Deze verklaringen zijn allesbehalve geloofwaardig in de context die u schetste op uw werk. U verklaarde dat er in uw ziekenhuis verschillende maatregelen golden zoals niet spreken over politiek, religie, u mocht uw mening niet geven en geen informatie doorspelen. De hoofdverpleegster had u zelfs gezegd dat zij vermoedde dat jullie afdeling afgeluisterd werd. Ook onder de collega's mocht u geen persoonlijke meningen geven. U verklaarde zelf dit als deel van uw deontologie te zien en u in het algemeen aan de regels te houden. Bovendien was u ervan op de hoogte dat in 1395 – toen u reeds in het ziekenhuis aan de slag was – een collega van een andere afdeling door de autoriteiten meegenomen en ontslagen werd omwille van het uiten van een politieke mening. Daarnaast werd iedereen om de drie jaar ondervraagd over hun religieuze beleving en werd daarbij ook de gsm bekeken (CGVS II, p. 6-8).

Wat betreft het geven van uw pocketbijbel aan Zahar, maakt uw verdere uitleg dit nog ongeloofwaardiger. Zahar had in de drie à vier maanden sinds u over het christendom sprak met uw collega's nog niets gezegd of enige interesse getoond in het christendom (CGVS II, p. 18-19). Bovendien kwam zij uit een zeer religieuze familie (CGVS I, p. 17). Uw uitleg dat zij het slim had aangepakt door te zeggen dat haar vader dit mogelijk te weten kon komen en dat u haar daarom een Bijbel gaf die ze in haar persoonlijke locker op het werk bewaarde en dat ze alle problemen op haar vader zou steken (CGVS II, p. 19) kan niet overtuigen gelet op uw werkomgeving (cfr. supra). Bovendien mag er verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag legt bij iemand die nooit iets positiefs liet opmerken over het christendom tot op dat punt en waarvan u bovendien wist dat zij van een religieuze familie kwam. Dat u er niet over nagedacht had dat het bewaren van de bijbel in een persoonlijke locker gevaarlijk kan zijn (CGVS II, p. 19), overtuigt ook niet gelet op uw werkomgeving en de daar geldende maatregelen waarbij onder meer jullie gsm's bekeken werden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran bekeerd heeft tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name de autoriteiten die op uw werk langs geweest zijn en de huiszoeken in uw woning.

Daarnaast zijn er nog enkele zaken op te merken in verband met de problemen die u verklaarde te hebben. Zo is het slechts een vermoeden van u dat Zahar andere bedoelingen had voor het wegblijven van het werk in plaats van echt bezig te zijn met een specialisatie (CGVS II, p. 6-7). U verklaarde tevens dat het normaal is dat er zonder verittiging mensen naar een andere shift moesten gaan, oudere collega's hadden immers voorrang bij het kiezen van hun shiften (CGVS II, p. 20). Als een van deze twee gebeurtenissen al gelinkt was aan het te weten komen dat jullie over het christendom gesproken hadden is het bijzonder merkwaardig dat jullie dan niet onmiddellijk bij de directie geroepen werden of op staande voet ontslagen werden. Het is nog merkwaardiger dat de autoriteiten dan zouden wachten om langs te komen tot op een moment dat u toevallig niet op het werk bent. Dat u een telefoon van het werk niet zou opnemen omdat u geen zin had om te werken omdat u inkopen aan het doen was voor de verjaardag van uw moeder (CGVS II, p. 22), kan ook maar weinig overtuigen. U verklaarde immers normaalgezien wel op te nemen en te gaan werken. Dat u als goede werknemer een telefoon van het werk zomaar zou negeren kan dan ook niet weerhouden worden.

Voorts vermeldde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel de huiszoeking bij u thuis op 28/08/1397 (= 19 november 2018) waarbij uw laptop en Bijbel in beslag genomen werden (CGVS vragenlijst, vraag 3.5 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat er drie dagen daarna nog een tweede inval plaatsgevonden had (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 22-23). Geconfronteerd met het feit dat u slechts een inval vermeld had bij DVZ en twee op het CGVS, rechtvaardigde u dit door te stellen dat u geen aantal gegeven had en dat er u gevraagd werd om het kort te houden (CGVS II, p. 24). Deze uitleg kan niet overtuigen, op de vraag of u nog andere problemen had met de autoriteiten (CGVS vragenlijst, vraag 3.7 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019) en of u nog

iets toe te voegen had (CGVS vragenlijst, vraag 3.8 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019) antwoordde u tweemaal negatief.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u zes attesten van de door u bezochte kerken, van uw Bijbelstudie, WhatsAppgesprekken, een doopcertificaat, enkele foto's en video's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond heeft maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde attesten, doopcertificaat, WhatsAppgesprekken, de foto's over uw aanwezigheid in misvieringen en de door u neergelegde video's getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS I, p. 6-7) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang, uw Bijbelstudie en de verkondiging van uw geloof middels uw facebookprofiel - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten als verpleegkundige wordt niet getwijfeld. Ook de opmerkingen die u naar aanleiding van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal overmaakte, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande argumentatie kunnen ombuigen. Uw opmerkingen betreffen immers elementen die de essentie van deze beslissing niet raken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar haar tegenstrijdige verklaringen worden verweten inzake haar eerste kennismaking met het christendom via Maria, voert verzoekster in dit kader aan:

“Verzoekster is ernstig gegriefd door deze motivering en wenst de volgende verduidelijkingen toe te voegen.

Zo wenst verzoekster te verduidelijken dat toen zij op een keer medicatie wou toedienen aan Maria, zij op dat moment aan het bidden was. Toen verzoekster bij Maria aankwam, waren haar ogen gesloten en was ze bezig met bidden. Vanuit zichzelf sloot ze haar ogen en heeft verzoekster meegebeden en het was voor haar heel speciaal om te zien hoe zij aan het bidden was.

Toen verzoekster hierna met Maria hierover sprak, vroeg ze of Maria niet voor haar wou bidden, waarop Maria antwoordde, waarom niet samen bidden? Verzoekster diende echter haar ronde in het ziekenhuis nog af te maken, maar zei dat ze later zou terugkomen, als haar ronde gedaan was. Tegen de tijd dat haar ronde afgelopen was, was verzoekster het vergeten dat ze zou terugkeren naar Maria om samen te bidden.

Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat verzoekster hierover 'tegenstrijdig' is, is geenszins gebaseerd op hetgeen verzoekster verklaarde, gezien uit het persoonlijk onderhoud van verzoekster duidelijk blijkt dat zij niet echt het 'exacte' moment kon zeggen, gezien ze Maria reeds verschillende keren had zien bidden:

(...)

Dat uit het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoekster dit 'exacte moment' niet kon geven, gezien ze zo vaak patiënten ziet bidden, waaronder Maria.

Dat het Commissariaat- Generaal dus maar met een bepaalde verklaringen van verzoekster rekening houdt, zonder met alle verklaringen die zij heeft afgelegd rekening te houden, getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van de verzoekster.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.”

Verzoekster wijst, betreffende de aan haar verweten tegenstrijdigheid omtrent de vraag of zij naar Maria ging met de vraag om samen te bidden of dat het Maria was die naar haar kwam met de vraag om samen te bidden, verder op haar eerder afgelegde verklaringen en stelt aan de hand daarvan:

“Verzoekster merkt terecht op welke tegenstrijdigheid het Commissariaat- Generaal zich baseert?

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij na twee weken samen gingen bidden:

(...)

Verzoekster sprak hier niet over 'twee weken', maar enkel 'de eerstvolgende keer' en dat Maria aan haar vroeg om dan eens samen te bidden.

Ook verder in het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster hetzelfde :

(...)

Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat zij pas na twee weken samen hebben gebeden:

(...)

Verzoekster vraagt zich terecht af op welke tegenstrijdigheid het CGVS zich baseert?

Zoals ook hierboven reeds aangehaald, heeft verzoekster altijd verklaard dat het moeilijk was voor haar om exact in de tijd de situeren wanneer zij exact vroeg aan Maria om samen te bidden, doch uit de verklaringen blijkt dat zij steeds verklaarde, zowel bij het eerste als bij het tweede onderhoud, dat zij pas na twee weken samen hebben gebeden.

Verzoekster wenst hierbij nog te verduidelijken dat Maria reeds twee weken in het ziekenhuis was opgenomen en dat zij haar al vaak had zien bidden of een boek zien lezen. Elke keer als ze naar haar toe ging voor medicijnen te geven, was Maria luidop aan het bidden met haar ogen dicht en verzoekster luisterde telkens naar die gebeden en vroeg aan Maria om voor haar te bidden. Het was Maria die telkens zei, we moeten samen bidden, maar verzoekster zij dat ze op ronde was en dus de zorg voor andere patiënten eerst moest doen.

Het Commissariaat- Generaal kan haar motivering niet hard maken dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen hieromtrent zou hebben afgelegd.

Meer zelfs. Het toont aan dat het CGVS zich enkel baseert op een summiere eenzijdige lezing van de verklaringen van verzoekster.”

Verzoekster vervolgt:

“Ook toont het Commissariaat- Generaal zich niet redelijk dat verzoekster verweten wordt niet de exacte leeftijd van Maria te kennen.

Of Maria nu 35/36 of 38/39 jaar oud is, doet totaal geen afbreuk aan verzoeksters geloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar bekering tot het christendom.

Verzoekster wenst hierbij op te merken dat na bijna 3 jaar gevlucht te zijn, en een tijdsperiode van 5 maanden tussen beide gehoren, het uiteraard mogelijk is dat zulke (onbelangrijke!!) details niet meer exact hetzelfde worden verklaard.

Als dit de enigste motivering is om te twijfelen aan verzoeksters bekering tot het christendom, kan er terecht worden afgevraagd waarop het CGVS zich stoelt.

Het toont enkel aan dat het Commissariaat- Generaal elke kleine tegenstrijdigheid nodig heeft om een weigeringsbeslissing te schrijven, wat niet getuigt van een zorgvuldig bestuur.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Aangaande de motivering inzake haar verklaringen in het licht van de werkomstandigheden in het ziekenhuis, doet verzoekster gelden:

"Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij de regels en de voorwaarden van het ziekenhuis, altijd in acht heeft genomen.

Zo begon zij pas nadat zij bekeerd was tot het christendom, met haar naaste collega's hierover te praten.

Nadat zij talloze vragen kreeg over hoe zij het licht had gezien, heeft zij geantwoord hierop in de mate van het mogelijke, gelet op de strikte regels in het ziekenhuis.

Dat blijkt ook uit de verklaringen van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud, waarin ze zeer gedetailleerd heeft uitgelegd hoe ze de Bijbel van Maria ontving, en dat ze daar wel degelijk voorzichtig in was en die toen ook niet op het werk heeft achtergelaten:

(...)

Verzoekster wenst ook verder op te merken dat zij niet echt in het bijzijn van haar collega's openlijk aan het prediken was, doch dat zij eerder over de Islam wou spreken, gelet op wat verzoekster wist dankzij haar bekering en dat zij hen wou duidelijk maken dat, hoewel ze misschien moslim zijn, ze niet weten waarover ze exact bidden. Het was pas omdat verzoekster hierover een gesprek wou voeren, dat haar collega's vroegen of zij al dan niet bekeerd was, waar verzoekster natuurlijk niet over ging liegen, omdat zij oprecht bekeerd was tot het christendom. Verzoekster kon niet ontkennen dat zij christen was, gezien zij zich echt zo voelde. Ze zei dit ook enkel tegen haar naaste collega's, met wie zij al jarenlang werkte.

Dit heeft verzoekster ook zo verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud :

(...)

Het Commissariaat- Generaal laat in de bestreden beslissing uitschijnen alsof verzoekster totaal geen rekening hield met de context van de werksfeer, wat volgens hen haar gedrag ongeloofwaardig maakt.

Echter houdt tegenpartij totaal geen rekening met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, en op welke manier zij deze gesprekken met haar naaste collega's, aanging.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Zoals ook blijkt uit haar verklaringen, was de discussie die verzoekster aanging met haar collega's aanvankelijk over het begrijpen van de Islam en zijn onwerkelijkheid. Verzoekster had veel verboden boeken op haar laptop gedownload en zij wou de informatie die zij hieruit haalde, doorgeven om mensen bewust te maken van de onwetendheid en angst voor de Islam.

Verzoekster wenst hier te benadrukken dat dit ook nog, zelfs na 3 jaar, heel duidelijk de boodschap is die zij op haar Facebook probeert te verspreiden. Het is niet enkel haar doel om te prediken over het christendom, doch ook om mensen te informeren over de Islam, wat zij aldus nog steeds doet!

De discussie die zij voerde met haar collega's waren dus ook eerder ideologisch van aard, dan evangelisch.

Dat het Commissariaat- Generaal de verklaringen van verzoekster volledig verdraait om te proberen laten uitschijnen dat verzoekster geen rekening hield met de werksfeer waarin zij zich bevond, wat aldus geenszins waar is!

Verzoekster heeft hierover wel degelijk geloofwaardige verklaringen afgelegd!

Het is niet omdat tegenpartij oordeelt dat het gedrag van de verzoeksters 'vreemd' of 'opmerkelijk' is of dat elke realiteitszin ontbreekt, dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn.

Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Verzoekster betoogt verder:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Verzoekende partij vragen zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden."

Verzoekster geeft vervolgens een algemene uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk, omtrent de wijze waarop de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat geschraagd is op een bekering volgens haar dient te geschieden. Zij stelt:

"Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster is reeds gedoopt op 19/05/2019 ;*
- Verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster geeft andermaal een aantal algemene, theoretische beschouwingen omtrent de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming op grond van een bekering volgens rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk dienen te worden beoordeeld en betoogt:

"Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. Een motivering van 4 (!!) pagina's kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar!

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

(...)

Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig" zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Verzoekster heeft aldus bewijzen neergelegd van haar sociale media en heeft verklaard dat zij deze ook expliciet gebruikt om te prediken en dat zij een groot aantal volgers heeft, waaronder vele mensen die zich nog in Iran bevinden!

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekster ondertussen gedoopt is!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (wat in casu ook het geval is) kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoekster gaat verder in op haar verklaringen omtrent haar problemen in Iran. Met betrekking tot het plotse vertrek van Zahar, geeft zij in dit kader aan:

"Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Zij wenst hierbij op te merken dat Zahar' s plotse vertrek uit de ploeg van verzoekster en de overplaatsing van haar andere collega's voor verzoekster op dat moment niet normaal waren."

Betreffende het ogenblik van de inval in het ziekenhuis, verklaart verzoekster:

"Het moment waarop de Iraanse agenten haar zouden komen arresteren, was toen zij in de nachtdienst diende te werken en haar twee collega's in de ochtenddienst, waardoor als zij begonnen te werken en verzoekster gedaan had met werken, ze alle drie tegelijk op het werk waren en dus samen gearresteerd zouden kunnen worden. Echter, doordat de shift van verzoekster de avond ervoor naar de avond erna was verschoven, was zij op dat moment niet aanwezig. Daarom belden haar supervisors haar op, maar nam verzoekster haar telefoon niet op. Omdat verzoekster toen niet opnam, kwamen ze een paar uur later naar haar huis."

Inzake de aan haar verweten ommissie in haar verklaringen bij de DVZ, omtrent de tweede huiszoeking in haar woning, doet verzoekster gelden:

"Verzoekster wenst hierbij op te merken dat haar persoonlijk onderhoud bij DVZ al dateert van bijna drie jaar geleden en dat zij toen ook niet wist wat zij allemaal diende te vertellen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, gezien het algemeen geweten is dat men bij DVZ enkel kort de zaken mag opsommen.

Verzoekster heeft dit nota bene ook opgemerkt aan het begin van haar persoonlijk onderhoud, dat zij niet het gevoel had dat zij alles heeft kunnen verklaren bij haar eerste gehoor:

(...)

Dat dit verzoekster achteraf verweten wordt, hoewel zij hier aan het begin van haar persoonlijk onderhoud onmiddellijk te kennen heeft gegeven dat zij niet alles heeft kunnen vertellen, getuigt van weinig redelijkheid in hoofde van het Commissariaat-Generaal!

Meer zelfs. Het toont aan dat tegenpartij weinig elementen heeft waarop ze zich kunnen baseren om een weigeringsbeslissing te nemen, en ze zich vastklampen aan elke minieme tegenstrijdigheid om te oordelen dat een bekering ongeloofwaardig is.

Verder wenst verzoekster ook op te merken dat voor haar de belangrijkste inval van de Iraanse autoriteiten, die eerste aanval betrof, toen haar Bijbel en laptop werden meegenomen.

Ook gaat het niet om een tegenstrijdigheid, doch enkel een gebrek aan tijd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.

Dat het Commissariaat- Generaal zich hierop baseert om verzoeksters geloofwaardigheid onderuit te halen, getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar geloofsactiviteiten in België. Dienaangaande voert zij aan:

"Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeksters geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat haar bekering opportunistisch zou zijn.

Opnieuw is verzoekster ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Verzoekster heeft ongelooflijk veel bewijsstukken voorgelegd van haar activiteiten in België, die geenszins in twijfel worden genomen door het Commissariaat- Generaal!

Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij al 2,5 jaar onafgebroken activiteiten volgt in de kerk in België en dat verschillende prestigieuze kerken haar betrokkenheid en oprecht bevestigen.

Dat het Commissariaat- Generaal oordeelt dat hier geen geloof aan gehecht kan worden, enkel omdat verzoeksters bekering als ongeloofwaardig of opportunistisch wordt bestempeld, geenszins als een volwaardige motivering kan worden beschouwd, gelet op de grote hoeveelheid bewijsstukken die worden voorgelegd.

Verzoekster wenst op te merken dat iemand die al 2,5 jaar zodanig actief is binnen de kerk in België, onmogelijk een 'show' aan het opvoeren is.

Dit kan niet zomaar genegeerd worden door het Commissariaat-Generaal. Zeker gezien er aan de verzoekers ook geen enkele kennisvraag over het christendom werd gesteld!

Verzoekster kon zeer uitvoering vertellen over haar geloofsactiviteiten in België:

(...)

Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aldus verschillende stavingsstukken neergelegd van haar geloofsactiviteiten in België én deze ook kunnen toelichten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Ter ondersteuning legt verzoekster nogmaals enkele bijkomende getuigenissen neer.

(zie bijlage stukken 16 en 17)

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoekster besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader betoogt zij vooreerst:

“Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

“Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster doet in dit kader gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak voor het EHRM.

“Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog, aan de hand van landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Zij benadrukt dat deze zeer ernstig is en dat zij bij een terugkeer naar Iran veroordeeld en vervolgd riskeert te worden omwille van haar geloof, hetgeen uiteraard ook een schending impliceert van artikel 9 van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat, gelet op de ernst van de situatie, verweerder niet kon volstaan met het loutere stellen dat haar bekering opportunistisch is en verwijt verweerder dat dit onvoldoende werd onderzocht. Tevens stelt zij dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is wanneer men de door verweerder zelf gehanteerde informatie leest. Verzoekster wijst vervolgens op en citeert uit een COI Focus inzake de situatie van bekeerlingen tot het christendom in Iran van 21 februari 2021 en verwijt verweerder dat deze niet in het dossier werd opgenomen. De enige informatie die het administratief dossier bevat, is een Australisch rapport van april 2020 en een COI Focus over de behandeling van terugkerende asielzoekers naar Iran van maart 2020. Bijkomend wijst verzoekster in dit kader andermaal op Europese rechtspraak.

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Zij verwijt verweerder dat deze *“nogal zeer summier”* is in de motivering dat zij geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer en verwijt verweerder dat *in concreto* geen rekening wordt gehouden met de aanwezige objectieve informatie.

Verzoekster stelt in dit kader vooreerst niet akkoord te zijn met de verwijzing, door verweerder, naar het DFAT rapport van 14 april 2020, *“gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.”*

Hierbij verwijst verzoekende partij ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden

(...)

Verzoekster verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vervat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoekster haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekster is de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoont in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld :

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.2.9 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak Sufi and Elmi (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kan verzoekster hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre 1 (unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen."

Verder betoogt verzoekster:

"Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier leest verzoekster er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !"

Verzoekster citeert vervolgens zelf uit algemene landeninformatie en stelt op grond hiervan:

"Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar uitgebreide religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten op haar werk en thuis, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekers kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Verzoekster verwijst aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekster geeft verder nog een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de discriminatie van (bekeerde) christenen in Iran, die zeer ver gaat. Zij stelt in dit kader onder meer:

"Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoekster besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“4/ In hoofde van de betwiste beslissing van het Commissariaat -Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2021;

8a-f Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom)mbt Iran van april 2021;

9 1-36 Annual report 2020 violations against Christians in Iran, januari 2021;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-c CSW, Iran: General Briefing, maart 2021;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15a-l Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021;

16a-b Getuigenis Evangelisch Predikant M. (...) dd 12/08/21; Getuigenis Evangelisch Predikant M. (...) dd 17/08/21;

17 Getuigenissen Evangelische kerk De Zaaier;

18a-c Nederlandse beëdigde vertaling uittreksel 5e boek Iraanse Strafwetboek , recente toevoeging van 2 artikels mbt belediging van officiële religies en respect voor Iraanse ethnies;

19a-b Nederlandse beëdigde vertaling gewijzigd artikelen 499 en 500 Iraans Strafwetboek mbt belediging van elke Iraanse ethnies of godsdiensten;

20 Open Doors 20 mei 2021 Three Iranian Christians couldface prison under amended legislation.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster in dit kader voorhoudt, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht verder te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, ten gevolge hiervan problemen te hebben gekend en omwille hiervan nood te hebben aan internationale bescherming, in dit kader verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst bent u tegenstrijdig over enkele kernelementen in uw bekering tot het christendom, met name de interesse die u toonde voor het christendom via een Armeens christelijke patiënte, Maria. U verklaarde aanvankelijk dat, wanneer u Maria op een keer zag bidden, u zelf stiltejes meebad, nadien naar haar toe ging en afsprak met Maria om samen te bidden na uw ronde (CGVS I, p. 16). Tijdens uw daaropvolgend onderhoud verklaarde u dat u tijdens dat gebed van Maria niet met haar kon spreken omdat u uw ronde moest afmaken en dat jullie geen afspraak hadden gemaakt om samen te bidden. Gevraagd of u toen met haar wou bidden, verklaarde u niet te weten hoe u zich op dat moment voelde (CGVS II, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u Maria al eerder standaardgebeden had zien doen en dat u die keren niet wachtte. Pas toen ze een speciaal gebed deed, beluisterde u dat volledig en benaderde u haar (CGVS II, p. 23-24). Deze rechtvaardiging kan echter niet verklaren waarom u de eerste maal Maria wel benaderd zou hebben om samen te bidden en dat dit bij een tweede onderhoud niet langer het geval was. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat Maria u twee weken na voornoemd gebed aansprak met de vraag of u nog steeds samen wou bidden, waarna jullie voor de eerste keer samen baden (CGVS I, 16 en 21). Tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u degene was die naar Maria ging met de vraag of jullie samen konden bidden zonder hier eerder over gesproken te hebben (CGVS II, p. 10-11). U rechtvaardigde dit verschil in uw verklaringen door te stellen dat u ook in uw eerste onderhoud zei dat u naar haar ging met de vraag te bidden, maar dat u eerst nog uw ronde moet doen en dat op het einde van uw ronde Maria aan u zei op samen te bidden (CGVS II, p. 24). Dat u nu met een nieuwe versie komt van hoe u voor het eerst samen begon te bidden met Maria kan geenszins overtuigen.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Haar voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en weldegelijk en meermaals met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen en ‘verduidelijkingen’ die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster op een eenduidige en eensluidende en coherente wijze zou kunnen aangeven hoe haar eerste aanraking met het christendom, via Maria, geschiedde. Dat zij hierover dermate incoherente en uiteenlopende verklaringen aflegde, terwijl dit voor haar nochtans een cruciale en bepalende levensgebeurtenis zou hebben gevormd, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vermeende bekering.

Overigens dient te worden opgemerkt dat het in het kader van het voorgaande en te meer gelet op de door verzoekster geschetste (werk)omstandigheden in het ziekenhuis niet aannemelijk is dat Maria zich in het ziekenhuis op een dermate uitgesproken en openlijke wijze zou hebben gemanifesteerd als christen. Dat deze vrouw zich, in weerwil van de wijze waarop christenen en zeker bekeerlingen, zoals ook verzoekster uitgebreid aanvoert en tracht te staven, in Iran worden behandeld en gevisieerd, in het ziekenhuis non stop en op duidelijk zichtbare wijze zou hebben ingelaten met (ook luidop) bidden en christelijke literatuur, ook wanneer zij behandeld en bezocht werd door het verplegend personeel, is manifest onaannemelijk. Nog minder geloofwaardig is het daarbij dat deze vrouw dit verplegend personeel zou hebben trachten te overtuigen om samen te bidden.

Eveneens ontbeert het geloofwaardigheid dat verzoekster, zoals zij meermaals beweerde en beweert, in deze context zou zijn ‘vergeten’ dat zij met deze vrouw zou hebben afgesproken dat zij na haar ronde opnieuw zou langsgaan om samen te bidden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud ook dat Maria zich tot het protestantisme bekeerde toen zij 35 of 36 jaar oud was (CGVS I, p. 20). Het daaropvolgende onderhoud verklaarde u dat zij zich bekeerde toen ze 38 of 39 jaar was en dat ze u dit zelf verteld had (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u dacht tijdens uw eerste onderhoud ook 38 of 39 gezegd te hebben (CGVS II, p. 23). Dit argument kan echter niet weerhouden worden, u verklaarde immers dat er geen fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud waren (CGVS II, p. 2).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte tracht zij de voormelde tegenstrijdigheid immers te minimaliseren. Aangezien Maria een bepalende rol zou hebben gespeeld in haar eigen kennismaking met en bekering tot het christendom, zij het met elkaar duidelijk over de bekering van Maria zouden hebben gehad en verzoekster bovendien aangaf dat Maria haar dit gegeven zelf vertelde, mocht weldegelijk worden verwacht dat zij, ook een aantal jaren later nog, coherente verklaringen zou afleggen omtrent de leeftijd waarop Maria zich zou hebben bekeerd. Dat zij hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar eigen, voorgehouden bekering.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Vervolgens verklaarde u driemaal samen met Maria gebeden te hebben in het ziekenhuis, er meerdere malen over het christendom gesproken te hebben, tips uitgewisseld te hebben over wat u moest downloaden en bekijken om u te verdiepen in het christendom en u ontving zelf een pocketbijbel op het werk (CGVS I, p. 16 en 21; CGVS II, p. 10-12). U sprak maandenlang met uw collega's over het christendom in het ziekenhuis tijdens jullie pauzes zonder dat een van hen aanvankelijk interesse toonde. U verklaarde zelfs expliciet aan Mana als christen door het leven te gaan waarbij Zahar en Mehrouz dit konden horen en u gaf uw pocketbijbel aan Zahar opdat die de bijbel in de lockers op het werk kon bewaren en daar de bijbel kon lezen. Zahar zou u ook twee weken lang obsessief gevraagd hebben om aan een huiskerk deel te nemen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 17-19). Deze verklaringen zijn allesbehalve geloofwaardig in de context die u schetste op uw werk. U verklaarde dat er in uw ziekenhuis verschillende maatregelen golden zoals niet spreken over politiek, religie, u mocht uw mening niet geven en geen informatie doorspelen. De hoofdverpleegster had u zelfs gezegd dat zij vermoedde dat jullie afdeling afgeluisterd werd. Ook onder de collega's mocht u geen persoonlijke meningen geven. U verklaarde zelf dit als deel van uw deontologie te zien en u in het algemeen aan de regels te houden. Bovendien was u ervan op de hoogte dat in 1395 – toen u reeds in het ziekenhuis aan de slag was – een collega van een andere afdeling door de autoriteiten meegenomen en ontslagen werd omwille van het uiten van een politieke mening. Daarnaast werd iedereen om de drie jaar ondervraagd over hun religieuze beleving en werd daarbij ook de gsm bekeken (CGVS II, p. 6-8).

Wat betreft het geven van uw pocketbijbel aan Zahar, maakt uw verdere uitleg dit nog ongeloofwaardiger. Zahar had in de drie à vier maanden sinds u over het christendom sprak met uw collega's nog niets gezegd of enige interesse getoond in het christendom (CGVS II, p. 18-19). Bovendien kwam zij uit een zeer religieuze familie (CGVS I, p. 17). Uw uitleg dat zij het slim had aangepakt door te zeggen dat haar vader dit mogelijk te weten kon komen en dat u haar daarom een Bijbel gaf die ze in haar persoonlijke locker op het werk bewaarde en dat ze alle problemen op haar vader zou steken (CGVS II, p. 19) kan niet overtuigen gelet op uw werkomgeving (cfr. supra). Bovendien mag er verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag legt bij iemand die nooit iets positiefs liet opmerken over het christendom tot op dat punt en waarvan u bovendien wist dat zij van een religieuze familie kwam. Dat u er niet over nagedacht had dat het bewaren van de bijbel in een persoonlijke locker gevaarlijk kan zijn (CGVS II, p. 19), overtuigt ook niet gelet op uw werkomgeving en de daar geldende maatregelen waarbij onder meer jullie gsm's bekeken werden.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit haar voormelde verklaringen en uit de gezegden die zij hieruit belicht in het verzoekschrift, blijkt duidelijk en genoegzaam dat zij haar beweerde gedragingen op haar werk omschreef op een wijze die, gelet op de door haar zelf geschetste regels en werkomstandigheden in het ziekenhuis, iedere geloofwaardigheid ontbeert. Dat zij aldaar gesprekken zou hebben geïnitieerd over religie, haar collega in het bijzijn van of op een wijze waarop verschillende andere collega's dit konden horen zou hebben ingelicht over haar bekering, verschillende collega's maandenlang zou hebben trachten te overtuigen van de onzin van de islam en de zin van het christendom en haar collega, zonder hierbij verder na te denken, een pocketbijbel zou hebben gegeven om deze in haar locker te bewaren, ontbeert iedere realiteitszin en is kennelijk ongeloofwaardig. Dat verzoeksters desalniettemin beweert zich als bekeerlinge dusdanig te hebben gedragen op de werkvloer in het ziekenhuis, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan haar beweerde bekering.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende kennismaking met, interesse in en beslissing om zich te bekeren tot het christendom in Iran. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit volgens verzoeksters beweringen zouden zijn voortgevloeid en wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in Iran bekeerd heeft tot het christendom. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name de autoriteiten die op uw werk langs geweest zijn en de huiszoekingen in uw woning.”

De geloofwaardigheid van deze beweerde problemen wordt bovendien nog verder ondermijnd daar dienaangaande in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Daarnaast zijn er nog enkele zaken op te merken in verband met de problemen die u verklaarde te hebben. Zo is het slechts een vermoeden van u dat Zahar andere bedoelingen had voor het wegblijven van het werk in plaats van echt bezig te zijn met een specialisatie (CGVS II, p. 6-7). U verklaarde tevens dat het normaal is dat er zonder verwittiging mensen naar een andere shift moesten gaan, oudere collega's hadden immers voorrang bij het kiezen van hun shiften (CGVS II, p. 20). Als een van deze twee gebeurtenissen al gelinkt was aan het te weten komen dat jullie over het christendom gesproken hadden is het bijzonder merkwaardig dat jullie dan niet onmiddellijk bij de directie geroepen werden of op staande voet ontslagen werden.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg en op algemene wijze te poneren dat het plotse vertrek van Zahar uit de ploeg op dat moment voor haar niet normaal was, ontkracht zij deze motieven namelijk hoegenaamd niet.

Verder wordt inzake de door verzoekster aangevoerde problemen in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Het is nog merkwaardiger dat de autoriteiten dan zouden wachten om langs te komen tot op een moment dat u toevallig niet op het werk bent. Dat u een telefoon van het werk niet zou opnemen omdat u geen zin had om te werken omdat u inkopen aan het doen was voor de verjaardag van uw moeder (CGVS II, p. 22), kan ook maar weinig overtuigen. U verklaarde immers normaalgezien wel op te nemen en te gaan werken. Dat u als goede werknemer een telefoon van het werk zomaar zou negeren kan dan ook niet weerhouden worden.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, zo de Iraanse autoriteiten verzoekster daadwerkelijk wensten te arresteren, aangenomen kan worden dat zij op een doortastendere wijze tewerk zouden zijn gegaan. Dat zij het ziekenhuis en verzoekster niet beter in het oog zouden hebben gehouden, daardoor zouden zijn langsgedaan in het ziekenhuis wanneer verzoekster daar toevallig niet was en bovendien slechts enkele uren later bij haar thuis zouden zijn binnengevallen, dit bovendien opnieuw op een moment waarop zij aldaar niet aanwezig was, is niet aannemelijk. Voor de vaststelling dat zij haar telefoon, in weerwil van haar normale gedragingen, niet opnam, biedt verzoekster verder geen verklaring.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts vermeldde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel de huiszoeking bij u thuis op 28/08/1397 (= 19 november 2018) waarbij uw laptop en Bijbel in beslag genomen werden (CGVS vragenlijst, vraag 3.5 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat er drie dagen daarna nog een tweede inval plaatsgevonden had (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 22-23). Geconfronteerd met het feit dat u slechts een inval vermeld had bij DVZ en twee op het CGVS, rechtvaardigde u dit door te stellen dat u geen aantal gegeven had en dat er u gevraagd werd om het kort te houden (CGVS II, p. 24). Deze uitleg kan niet overtuigen, op de vraag of u nog andere problemen had met de autoriteiten (CGVS vragenlijst, vraag 3.7 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019) en of u nog iets toe te voegen had (CGVS vragenlijst, vraag 3.8 ingevuld bij DVZ op 26 februari 2019) antwoordde u tweemaal negatief.”

Verzoekster tracht de voormelde, frappante omissie in haar gezegden bij de DVZ andermaal ten onrechte te vergoelijken. Dat zij niet zou hebben geweten wat zij diende te vertellen, dat het gehoor bij de DVZ over het algemeen kort verloopt en dat zij het gevoel zou hebben gehad dat zij er niet alles kon vertellen, kan namelijk geenszins volstaan om te verklaren waarom zij er van de beweerde tweede huiszoeking geen melding maakte. Vooreerst weerhield dit haar er duidelijk niet van om wel melding te maken van de eerste huiszoeking. Waarom zij de eerste huiszoeking wel zou vermelden doch de tweede niet, kan, zo er werkelijk twee huiszoekingen hadden plaatsgevonden, niet worden ingezien en wordt geenszins verklaard door haar bewering dat zij de eerste belangrijker achtte. Daarenboven kreeg

verzoekster, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bij de DVZ de kans om toevoegingen te doen docht gaf zij aan niets toe te voegen te hebben. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag bovendien worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant element als het feit dat de autoriteiten ten tweede male haar woning zouden zijn binnengevallen hierin niet zou hebben vermeld. Daarenboven liet verzoekster deze tweede huiszoeking er niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij, wanneer gevraagd werd of zij benevens de in de vragenlijst vermelde problemen nog andere problemen had gekend met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard, duidelijk dat dit niet zo was.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de concreet hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u zes attesten van de door u bezochte kerken, van uw Bijbelstudie, WhatsAppgesprekken, een doopcertificaat, enkele foto's en video's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België verschillende christelijke bijeenkomsten bijgewoond heeft maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek in België toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde attesten, doopcertificaat, WhatsAppgesprekken, de foto's over uw aanwezigheid in misvieringen en de door u neergelegde video's getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS I, p. 6-7) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten – uw kerkgang, uw Bijbelstudie en de verkondiging van uw geloof middels uw facebookprofiel - kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Dat zij deze activiteiten gedurende het volledige verloop van

haar procedure internationale bescherming heeft volgehouden, is in dit kader en gelet op het beoogde doel waarmee verzoekster deze activiteiten bezigt overigens logisch en doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Door eenvoudigweg te wijzen op de reeds eerder ter staving van haar religieuze engagement en activiteiten neergelegde stukken en door ter adstructie hiervan nog een aantal bijkomende getuigenissen neer te leggen, doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan deze conclusie. Aan dergelijke stukken kan immers hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij religieuze activiteiten van verzoekster in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er verder in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de voormelde, op deze informatie geschraagde motieven.

In zoverre zij verweerder verwijt dat de COI Focus van 26 februari 2021 inzake de situatie van bekeerlingen naar het christendom niet in het administratief dossier werd opgenomen en laat uitschijnen dat uit deze COI Focus zou blijken dat beweerde bekeerlingen die vanuit het buitenland terugkeren naar Iran problemen zouden riskeren, dient te worden vastgesteld dat zulks hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Vooreerst valt het in dit kader op dat verzoekster nalaat het volledige rapport en/of de vindplaats hiervan aan te reiken. Zij legt uit dit rapport immers slechts enkele pagina's neer. Daarenboven blijkt daarbij duidelijk dat zij de meest relevante passages uit dit rapport voor de Raad achterhoudt. Uit de inhoudstafel van het rapport, die zij wel neerlegt, blijkt immers dat in dit rapport specifieke en uitgebreide passages zijn opgenomen met betrekking tot monitoring vanwege de Iraanse autoriteiten, activiteiten in het buitenland en terugkeer. Deze passages legt verzoekster echter niet neer. Bovendien wordt in de algemene conclusie van het rapport, die verzoekster wel bij het verzoekschrift voegt, ook duidelijk aangegeven dat, wanneer iemand zich in het buitenland heeft bekeerd en wenst terug te keren, er *“voornamelijk indien ze reeds bekend waren bij de autoriteiten, een hoog profiel hebben en/of bekeringsactiviteiten hebben”* problemen met de autoriteiten kunnen ontstaan.

Waar verzoekster de (inhoud van de) voorliggende informatie van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient verder te worden vastgesteld dat zij geenszins aantoonst dat, waarom of op welk vlak deze foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoekster zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoekster voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie, zowel deze zoals gehanteerd door verweerder als deze zoals aangereikt door verzoekster zelf. Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de

negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster zelf bevestigt dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar zij aangeeft dat, indien er geen individuele risicofactoren voorhanden zijn, er evenmin een risico voorhanden is op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op de sociale media en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten stopzet en de berichten op deze sociale media verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt, zoals reeds hoger werd aangegeven, afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten en een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, in acht genomen dat gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende bekering, problemen en vrees, evenmin de omstandigheden waarin, de redenen waarom en de wijze waarop zij haar land van herkomst verliet aannemelijk maakt. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster haar land van herkomst op de door haar omschreven, beweerdelijk illegale wijze zou hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

Volledigheidshalve dient nog te worden vastgesteld dat, waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op algemene informatie, hieruit afleidt dat deelnemers aan manifestaties tegen het regime vervolging riskeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst en daarbij terloops opmerkt dat zulks *“in casu*

ook het geval is", niet kan worden ingezien en door verzoekster evenmin wordt gepreciseerd waarop zij doelt. Verzoekster haalde immers nooit eerder aan dat zij, in Iran of in België, zou hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime. Bovendien gaf zij in de vragenlijst aan dat zij nooit politiek actief was (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.3.). Ook bij het CGVS gaf zij aan dat zij in Iran nooit deelnam aan politieke activiteiten en dat zij er geen politieke sympathieën had (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.9). Evenmin maakt verzoekster elders in het verzoekschrift ook maar enige concrete melding van een deelname aan politieke manifestaties in haar land van herkomst, dan wel in België. Verder biedt zij hieromtrent voor het overige niet de minste verdere duiding. Evenmin reikt zij ook maar enig begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat zij zou hebben deelgenomen aan één of meer manifestaties tegen het Iraanse regime. Ook haalt verzoekster niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zo kunnen worden afgeleid en verstrekt zij geen aanwijzingen voor het gegeven dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of dreigen te komen van deze vermeende deelname; laat staan dat zij *in concreto* zou aantonen of aannemelijk maken dat zij daardoor zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met haar verwijzing naar algemene informatie omtrent het risico voor manifestanten, zonder haar eigen deelname te staven of aannemelijk te maken en zonder ook maar enigszins aannemelijk te maken of aan te tonen dat haar autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn of zouden dreigen te komen en haar daarom zouden wensen te viseren of vervolgen, om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde aan te tonen. Dit geldt nog des te meer nu uit de betreffende informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een loutere deelname aan een manifestatie in het buitenland zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van zulke vrees en nu uit de hoger aangehaalde informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. In dit kader kan worden herhaald dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt.

De overige door verzoekster neergelegde documenten en stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots om te besluiten dat verzoekster in geheel niet aantoont of aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou (dienen te) koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg is het verwijt vanwege verzoekster, dat verweerder haar nader had moeten ondervragen omtrent een aantal elementen, te dezen verder niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster zou hebben verzocht om opnieuw of nader te worden ondervraagd door verweerder. Integendeel klaagde zij bij monde van haar advocaat, in de opmerkingen bij haar notities van het tweede persoonlijk onderhoud, dat zij door verweerder nogal lang werd ondervraagd. Bovendien laat verzoekster na om te concretiseren wat zij bij een eventuele verdere bevraging dan wel had kunnen of willen toevoegen. Evenmin maakt zij ook maar enigszins op concrete wijze aannemelijk dat of op welke wijze dit specifiek van invloed had kunnen zijn op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en/of de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven reikt verzoekster in het kader van het voorgaande zelf geen verdere, bijkomende, concrete en dienstige informatie of elementen aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de

motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, verder niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT